

John Kouwenberg vecht zich terug

Tijdens de feestavond voor de dakenbranche werd John Kouwenberg uitgeroepen tot Dakenman van het Jaar 2017: een erkenning voor zijn vele verdiensten. *steilDAK* interviewde hem naar aanleiding van de bekroning.

Begin 2017 werd John Kouwenberg getroffen door een herseninfarct en diverse hersenbloedingen. Inmiddels kan hij weer goed bewegen, alleen praten is nog een probleem. Tot verbazing van velen nam John de prijs zelf in ontvangst. Dit interview is schriftelijk afgenomen en geschreven in samenwerking met Johns vrouw, Mieke Kouwenberg.

Allereerst: hartelijk gefeliciteerd dat je bent uitgeroepen tot de allereerste Dakenman van het Jaar in de categorie hellende daken. Hoe vind je het zelf? Had je het verwacht?

Ik vind het een eer dat ik (samen met Bram Kranenburg voor de platte daken) heb gewonnen. Het is een mooie waardering. Nee, ik had dit niet verwacht. Ook niet dat ik genomineerd zou worden. Het was voor mij een ware verrassing. Ik wil de mensen die mij hebben voorgedragen graag bedanken.

Hoe heb je de feestavond ervaren?

Door omstandigheden waren we helaas pas halverwege de feestavond aanwezig. Gelukkig op tijd voor de uitreiking van de DakAwards. Het gaf me een goed gevoel om me weer tussen de mensen van de dakenbranche te begeven. Fijn dat mensen een praatje met me wilden maken. Zoals je me kent, had ik genoeg praatjes in mijn hoofd, maar helaas kwamen ze er nog niet uit. Ik had ook een kleine speech voorbereid, maar zonder mijn vrouw wilde dit niet lukken. Nu een mooie gelegenheid om hem alsnog te geven:

*Beste mensen,
Ik wil jullie bedanken voor de prijs.
Ik wil jullie bedanken voor de waardering
en het vertrouwen in mij.
Volgend jaar wil ik graag weer iets gaan doen
voor de dakenbranche.
Jullie zijn nog niet af van mij!
Mensen bedankt.*



Tijdens de uitreiking memoreerde Erik Steegman (namens de jury) je enorme verdiensten: in commissieverband (regelgeving) en in praktische zin. Het spreekt niet vanzelf dat iemand zo enorm actief is op al deze gebieden. Waar komt deze passie vandaan? De passie komt vanuit mijn familie. Mijn opa en vader waren beiden timmerman. Ik werk in de dakenbranche en zelfs mijn zoon heeft iets meegekregen. Hij is architect.



Hoe ben je het vak ingerold?

Als kleine jongen mocht ik al met mijn opa en vader mee. Als vijftienjarige jongen zat ik al op het dak van een kerk, al was het toen om hem af te breken. Na mijn studie ben ik uiteindelijk gaan werken bij de KPN in de gebouwenbeheer. Daar is de passie echt begonnen. RBB kwam op mijn pad en werd Lafarge. In de tijd dat Lafarge Monier werd, ben ik naar Ton Thissen gegaan en ben daar A&T Dakadvies begonnen. De regelgeving, nieuwe ontwikkelingen in de woningbouw, asbest, productontwikkeling, het schrijven van een technisch handboek, etc., vind ik erg interessant. Eigenlijk kan ik wel zeggen dat mijn werk mijn hobby is.

Wat vind je zelf je grootste verdienste(n)?

Kennis overbrengen aan andere mensen in de dakenbranche. Zoals de nieuwe ontwikkelingen in de asbestsanering en het dak.

Ik heb begrepen dat je nog steeds het vak goed bijhoudt. Welke ontwikkeling vind jij op dit moment het meest opvallend (en waarom)?

Ik probeer de nieuwe ontwikkelingen goed bij te houden. Maar door mijn herseninfarct en bloedingen is het voor mij heel moeilijk om grote artikelen te lezen. Het gaat in kleine stukjes en duurt daarom heel lang. Ik kijk eerst naar de hoofdtekst en de samenvatting om te zien waar het artikel over gaat. Daarom kan ik nu geen goed oordeel geven.

2017 is een verschrikkelijk jaar voor je geweest. De manier waarop je jezelf terug vecht wekte tijdens de feestavond alom bewondering. Hoe zie jij je toekomst in de dakenbranche? Mogen we erop rekenen dat je terugkomt? Mijn toekomst in de dakenbranche zie ik helaas niet meer op het dak. Wel zou ik in de toekomst heel graag weer nieuwe kennis op willen doen. En dan mijn kennis willen overdragen aan anderen. De kennis ontvangen gaat zeker lukken.

Door mijn herseninfarct en de bloedingen is communicatie voor mij nog erg moeilijk. De kennis zit in mijn hoofd maar komt er helaas nog niet uit.

Ik blijf vechten om weer te kunnen communiceren en mijn kennis over te kunnen dragen. Ik ga binnenkort, als het goedgekeurd wordt, twee dagen in de week naar het Afasiacentrum in Tilburg. Daar ga ik leren te communiceren met behulp van digitale middelen. ●

Dit artikel kunt u lezen op www.steildak.nl